

BUZÁS BOGLÁRKA

Amikor felkel

Lýukak tátongnak a kásaszínű égen
És éles szemével az új nap átpillant rajta
Látni a járdaszegélyeken
Fondorul vonagló időt
Ahogy emberbokák csókolják
Fölényes-szakadatlan
Hittel hogy míg élnek
Tapossák mint olcsó szeretőt.

Mindennap meghalnak a metaforák.
Csak a konok keménység időtlen
Ahogy a béna sorokat írom át és át
Újra hogy kevésbé gyűlöljem
A múlás iszonyú szagát.

A reggelek kicserzették már a bőröm
A kávéízű zsongás nem háborít.
Én büszkén hajlok meg a koldusok előtt
– És szégyenkezve mint aki önmagára lőtt –
Mert én is koldulnék

időt

időt

időt.

Itt vagyok az eljövendő múlt ócska bábja

De hiszek minden pillanatot:
A benzinfelhőkbe oltott álmok között

A semmibe nyíló mindenség vagyok.

K.

Én a keselyűk táncába szerettem bele
Összehorgadó fejünk felett.
Az örök, szenvedélyes félelembe, amit
Mellemben tolvaj kezded tett.
Nem savószínű szemed pillantását vágyom,
S csók, szó ajkadról fel nem zavar:
Nekem mi kellünk néma, dühöngő durvaságban,
Ahogy az Éj a Hold hasába mar.

Én a keselyűk táncába szerettem bele,
S vészt hírló, éhező dalukba:
Kört körre írva, sárga mosollyal szemükben,
Mohón csapnak le önmagukra.

Ó, nekem nem te kellesz.
Csak e drága kapszot add:
Hadd álmodjak a dögmadár dalán,
Mert

Nem tudom, mióta követnek
Összeszűkülő macskaszemek,
De tükrükben játszunk mi remegve:
Sosem volt, boldog szerelmesek.